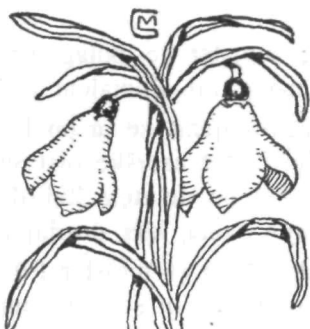

PRILOGA

ZVONČKU

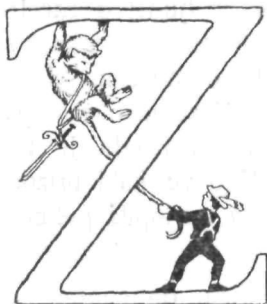
SILVESTER KOŠUTNIK:

Premodre glave.

Po narodni smešnici.

XXIV.

(Konec.)

abržanom so po mučnih tednih zopet prišli veseli dnevi. Veselo in živahno gibanje se je začelo po vasi, in kamor si pogledal, povsod si videl zadovoljna lica. Obrazi občinskih odbornikov so postali zopet debeli in rdeči in so si ublažili prej predolge in prekoničaste brade in nosove, obleka se je zopet bolje prilegala, brke so zopet pogumno štrlele v zrak, a žepni robci — sušeci se prej na solncu — so se zopet poskrili po hišah občinskih veljakov. Da kratko rečem: v Za-

brdu je bilo vse zopet v starem tiru.

Edini človek v slavni vasi, ki ni zopet prišel v vsakdanje ravnotežje, je bil mojster vseh mojstrov, krojač Pikpik. Takoj drugi dan po velepomembni seji se je na občinske stroške — jesti in piti je smel podvojeno — peljal v bližnje mesto, kjer je nakupil blaga in sukanca. Ko je porabil še en dan, da se je odpočil po napornem potovanju in si osnoval načrt, kje ima začeti in kod ima šivati, da bo pravilno dokončal velevažno delo, se je lotil suknje.

Kako je delal in koliko časa je šival, nočemo zasledovati. Dovolj je, ako omenim, kako je začetkoma mojster skakal pri oknu ven in noter, da je silno dolgo nit lahko pri vsakem šivu brez zamotanja nategnil. Tako početje je bilo seveda skrajno naporno. Ko so se mojstru zdela kolena že taka kakor borova grča in ni pri nekem šivu že skoraj mogel več nazaj skozi okno, ker so bila tla zunaj nižja kakor znotraj, je previdel, da na tak način ne pojde dalje. Nekoliko je premišljal, a ne dolgo in že si je vedel pomagati. Svoje izmučeno telo je posadil na stol poleg okna, zunaj k oknu

pa si je postavil pomočnika; mojster je polagoma šival, pomočnik pa je pazil na nit in jo ravnal in nategoval. Pomalem je bila suknja gotova.

Novica, da je suknja izgotovljena, se je po bliskovo razširila po vasi. Vsi so hiteli skupaj, da vidijo čudež zabrške bistrumnosti in že naprej v duhu občutijo iver one slave, ki bo doletela Zabrd na svetovni razstavi in ga proslavila tudi v onih krajih sveta, kjer dozdej morda še ni znan.

Da bi suknjo bolje razkazal, jo je mojster Pikpiklec oblekel na svoje lastno telo, stopil na mizo sredi vasi in se polagoma obračal od leve proti desni in zopet nazaj. Vsi so strmeli in občudovali zabrškega krojača pristni zabrški umotvor, a videli so edinole barvo, iskali rdečo nit, slabe strani pa so zaradi navdušenja celo prezrli. Ali pa je zabrška suknja imela res kake pokvare? — Res jih je imela, a se jih skoraj ne izplača naštetih. Vendar jih nekaj navedem. Levi rokav na primer je bil videti višje prišit od drugega, na eni strani je bilo več gumbov kakor na nasprotni gumbnic, levi žep je bil nižje narejen od drugega, sploh je bila vsa suknja nekako okorna videti — a kdo se bo izmed nas briga za take malenkosti! Suknja je bila Zabržanom po volji in s tem je rečeno dovolj.

V nekaterih dneh se je odpeljal župan v spremstvu svojih dveh svetovalcev s suknjo v glavno mesto Nevajeni tolikoštevilu hiš si močje v mestu niso znali pomagati. Povpraševali so po razstavi, a nihče jim ni znal dati odgovora. Povrhu so se vedli še tako čudno, da se je ljudstvo začelo zbirati okolo njih. Začelo se je šaljivo zbadanje, posmehovanje, dreganje s palicami, a ko je župan zarobantil in dvignil pest nad porednežem, ki ga je bil parkrat potegnil za suknjo, je nastal pravi metež. V zabrško čast pa moram reči, da so bile zabrške pesti preklicano trde, zakaj kmalu je bil velik prostor okrog naših treh znancev kakor pometen. Kdo ve, kaki prizori bi se bili še dogodili, ako bi v zadnjem trenutku ne bila nastopila policija in odvedla Zabržanov na rotovž.

Tukaj je po dolgotrajnem razgovarjanju vendar prišlo do sporazumljenja. Župan je razgrnil suknjo in povedal namen svojega prihoda. Uradniki so iz vseh sob drvili skupaj in občudovali čudotvor — vsaj tako se je Zabržanom dozdevalo, ker so kimali z glavami in imeli tako izbuljene oči — v resnici pa so se komaj vzdrževali smeha. Naposled je prihitel še celo sam mestni župan. Milostljivo je nagovori Zabržane in izrazil svoje veselje nad njihovim prihodom. Povabil jih je na obed, kjer jih je mnogo izpraševal o zabrški občinski upravi. Zabrški župan je bil ves v ognju. Pripovedoval je tako živahno in klatil z rokami tako izrazito, da si je prvič izlil cel krožnik juhe na kolena in si drugič z desno roko pobrisal kos pečenke v levi rokav. Tudi par polnih kozarcev je postavil na glavo.

„Nič ne de, nič!“ ga je tolažil mestni župan. „Glejte, pri zadnjem slavnostnem obedu, ki ga ima občinski odbor pri nas časih ravnotako tudi kakor pri vas, sem moral mnogo govoriti. No — in ko pridem domov in si sezujem črevlje, najdem v njih par žlic juhe, par koščkov pečenke, nekaj listov solate in en cel pečen krompirček.“

Zabrškemu veljaku je izjava mestnega župana tako ugajala, da je plosknil z rokami in prevrgel takoj celo litrsko steklenico, polno najboljšega vina. Ko sta pa tudi spremljevalca zabrškega poglavarja hotela pokazati svoje govorniške zmožnosti, so jeli mestnemu županu lasje vstajati kvišku. Z izgovorom, da je poklican k cesarju, se mu je posrečilo otresti se preveč zgovornih gostov. V imenitni kočiji jih je dal zapeljati na kolodvor, kjer so jih spravili na vlak, jim želeli najsrečnejši pot in jih poslali domov. In zabrška suknja?

Čez nekaj tednov je prispela nazaj v Zabrd s sledečim pismom:

„Slavni Zabržani! — Razstava, na katero ste prinesli suknjo, se je vršila že lani. V suknji smo našli oklic in razvideli iz njega, da berete v Zabrdi časnike prav korenito, to je leto pozneje, kakor so bili tiskani. Vam na čast smo pa za Vašo suknjo naredili posebno razstavo, na kateri je dobila prvo in edino darilo, ki smo ga tukaj shranili. Prebivalci glavnega mesta se čudijo napredku zabrškega obrtništva in pozdravljajo svoje slavne sodržavljane s klicem: Le tako naprej!“

Zabrški ponos je bil nepopisen. Suknji na čast so tri dni jedli in pili, dokler niso bili pokvarjeni vsi zabrški želodci.

Na semnju.

